Ніжніша від ночі, миліша від ранку,
Струнка і хороша, і вічно смутна,
Вся в білім убранні, вся в білім серпанку,
Вся в пір'ях лебідка... Лебідка вона!

І згадую казку-легенду про неї...
Раз висохло озеро срібне до дна,
І біла лебідка, біліша лілеї,
Прокинулась нагло від довгого сна.

І глянула вколо... Сіріє каміння,
Вмирають безсило струнке комиші,—
І вирвалось дике, страшне голосіння
З лебідки-лілеї, з лілеї-душі.

І кажуть, що бідна лебідка блукає
І озера в полі щоночі шука,
Як арфа, зачеплена вітром, зітхає,
Як біла снохода, сновія блука...

О бідна лебідка! Ти глянула в очі,
Ти глянула в тихі озера мої.
А в мене душа, як в негоду, тріпоче,—
Навік скаламучені води її!